

хлад и топлина. Те придават ниму лси на дразненето с определена честота - от 100 до 500 и повече в секунда - и предназначени за срочна сигнализация, прекъсната по време, вследствие на адаптациите на тези образувания към падащите върху тях дразнители. Светлинните, звуковите, вестибуларните и химическите дразнения се предават също така чрез прибора, които обезпечават срочна сигнализация, но у които обаче, степента на адаптациите към дразнителите е по-друга, отколкото у екстерорецепторите.

Има всички тези случаи отнася думи за анализатори у висшите животни и човека. Обаче, ако се обърнем към характеристиките на формите на анализаторите у висшите гръбначни, костните риби и насекомите по анализаторите - органите на чувствата у тях не се оказват по-примитивни и елементарни, функционално по-малко значими. Обща закономерност в строежа и функционирането на органите на чувствата в различни видове на животинското царство се явява тяхната адекватност за екологичните условия на живота на тези индивиди и на основната функция на взаимоотношението между дадения организъм и средата на неговото обитаване. Поради това у отделните видове се оказва най-добре развит един или друг анализатор: обонянето и зрението у пчелите, вестибуларния апарат у птиците и т.н. Но и в тези случаи степента на структурните и функционално съвършенства е твърде далече от това, което се среща у висшите животни и човека.

При сравнително физиологическото изучаване на органите на чувствата, или анализаторите, се разкрива механизма на образуването на специфичността в дейността на органите на чувствата. Това е механизмът на постепенното приспособяване на всеки даден анализатор към възприемането на специфични външни или вътрешни дразнители като се почне от периферния му край и се стигне до подкорковите и корковите образувания. В този случай представата